

# 1

De voormalig voetbaltrainer Frans Malherbe was negentig jaar oud en zo dement als een deur. Ik ontmoette hem bij toeval op een herfstige septemberochtend in Maastricht, een uur nadat ik op staande voet was ontslagen door mijn nieuwe chef van de sportredactie van Het Limburgs Dagblad.

Ik ga liever niet in op de reden van mijn ontslag. Laten we het erop houden dat het niet geheel onterecht was. Sterker nog, ik geef toe dat ik er bewust op aanstuurde. Ik baalde dat ik na twintig jaar trouwe dienst voor de tweede keer werd gepasseerd voor de functie van chef sport en ben in een opstandige bui iets te creatief omgegaan met de waarheid. Hoewel, zo creatief is het niet om alle uitlagen van de sportwedstrijden van het weekend verkeerd te laten opnemen in de maandageditie. Een fluitje van een cent als je daar al twintig jaar verantwoordelijk voor bent.

Het woord 'ontslag' is tijdens de uitbrander van mijn kersverse bazin trouwens niet gevallen. Daar gaf ik haar de kans niet voor. Ik wachtte het niet af. Ik haalde de sleutel van het kantoor van mijn sleutelbos terwijl zij bezig was met haar reprimande, legde die voor haar neus op haar bureau en liep weg.

'Bux!' hoorde ik haar roepen, maar ze kwam niet achter me aan.

Ik pakte mijn spullen van mijn bureau, wenste mijn collega's - die net deden of ze aan het werk waren - een prettige dag, liep de trap af, groette de receptioniste en trok de buitendeur open. Nog heel even stond ik op de drempel, draaide me om en haalde diep adem door mijn neus. Ineens wist ik wat het was, die enigszins misselijkmakende geur waar ik me al twintig jaar aan ergerde: oud

kinderzweet. Ik rook de lucht van lagere scholen en gymzalen.

Buiten bedacht ik me dat mijn jasje nog bij de redactie aan de kapstok hing. Het was fris voor een septemberdag. Teruggaan en aanbellen was geen optie, die lol gunde ik ze niet.

Ik liep vanaf de redactie de binnenstad van Maastricht in en voelde me opmerkelijk goed. Opgelucht, bevrijd en tegelijk een beetje opgewonden over de consequenties van het ontslag. Geen inkomen, een onzekere toekomst. Niet dat mijn toekomst bij de krant zo zeker was. Ieder jaar werd er meer bezuinigd, ieder jaar een nieuwe ontslagronde.

Zo liep ik in gedachten via de Koestraat naar het Onze-Lieve-Vrouweplein. Voor de oude basiliek stond al een buslading toeristen te wachten, kwetterende musjes vochten tussen de lindebomen om een achtergelaten stukje brood en de knappe meisjes van de restaurants vulden het plein met tafels en stoelen. In de Wolfstraat liep ik binnen bij Sjinkerij de Bobbel en bestelde een dubbele espresso. Er was verder niemand in het sfeervolle bruine café.

Wat zal ik eens gaan doen met de rest van deze dag?, vroeg ik me af. Met de rest van deze maand, deze zomer, dit jaar, mijn leven? Ik was vijftig jaar en een zee van tijd lag plots voor mij, wachtend op een zinvolle besteding. Ik wist toen nog niet dat het toeval me nauwelijks een uur later op het spoor zou zetten van de Afrikaanse spits Leon Makuna en de keeper Dimitri Skriabin, twee vedetten die Blauw-Wit, een club uit de Belgische mijnstreek, in het begin van de jaren tachtig van de vorige eeuw kleur gaven. Op het moment dat ik Sjinkerij de Bobbel verliet en richting de Maasboulevard liep, wist ik niets van Blauw-Wit uit Genk dat in 1981 in de tweede ronde Arsenal uit de UEFA cup speelde om roemloos ten onder te

gaan in de Schotse mist. Ik had er nog nooit van gehoord.

Ik liep over de Sint Servaasbrug richting het station en werd ter hoogte van de Rechtstraat aangesproken door een vrouw. Ze vroeg of ik een oude man naar huis kon brengen. Ze wees naar een statige oude grijsaard die keurig op een bankje voor een winkel zat.

‘Hij loopt wat moeilijk en ik heb geen tijd,’ zei ze terwijl ze al wegliep.

‘Natuurlijk doe ik dat,’ riep ik haar na, blij dat ik me nuttig kon maken.

De oude man was op z’n pantoffels, dus erg ver kon het niet zijn.

‘Kom,’ zei ik tegen hem, ‘ik breng u even naar huis.’

Hij knikte en wees de straat in. Daar ergens moesten we zijn. Hij hield een wit zakje omhoog.

‘Ik heb frietjes gehaald voor mijn vrouw, die ligt ziek op bed,’ zei hij.

Hij stond op, zijn broek zakte van zijn kont.

Met één hand pakte ik hem onder z’n oksel en met de andere hield ik zijn broek op zijn plaats. Zo schuifelden we samen door de straat. Na honderd meter stopte hij. Hij wees naar de voordeur van het huis aan de rechterkant en pakte een bosje sleutels uit z’n jas. Met een bevende hand probeerde hij het slot te openen. Het lukte hem niet. Ik nam de sleutelbos van hem over en probeerde ze allemaal. Tevergeefs, geen van de sleutels paste op het slot. Ik belde aan.

‘Mijn vrouw ligt ziek op bed, ze kan de deur niet opendoen,’ zei de oude man. ‘Ik heb frietjes voor haar gekocht.’

Hij hield het witte zakje omhoog. Niemand deed open.

‘Weet u zeker dat u hier woont?’ vroeg ik.

Hij keek me verward aan. Ik vroeg of ik even in de zakken van

zijn jas en z'n broek mocht kijken. Dat mocht. Ik vond wat kleingeld en een briefje met de naam Carla en een telefoonnummer. Ik pakte mijn mobieltje, belde Carla en kreeg haar meteen aan de telefoon. Ik begon de situatie uit te leggen, maar ze viel me al snel in de rede.

‘Dus mijn grootvader is bij u?’ vroeg ze.

‘Als deze man uw grootvader is wel ja.’

‘Waar bent u nu?’

‘In de Rechtstraat, bij nummer 26.’

‘Daar woonde hij vroeger. Wacht, ik kom naar u toe, ik ben in de buurt.’

Even later kwam Carla aangefietst. Een slanke vrouw van begin veertig. Ze had een volle bos donkere krullen en grote groene ogen. Ik stelde me voor, maar helaas had ze meer aandacht voor haar grootvader. Ik hield nog steeds met één hand de broek van de oude man omhoog. Ze bukte en begon zijn kleren te fatsoeneren. Ze trok de broeksriem strakker aan waardoor de broek op z'n plaats bleef.

‘Hij wordt steeds dunner, straks is er niets meer van hem over,’ zei ze bezorgd.

Ze keek me aan.

‘Kunt u me helpen om hem naar mijn huis te brengen? Het is hier vlakbij.’

‘Geen probleem, ik heb de tijd,’ antwoordde ik.

‘Ik eigenlijk niet,’ zei ze, ‘ik moet zo de kinderen uit school halen. Wacht, ik bel even een vriendin om te vragen of zij dat wil doen.’

Terwijl ze belde, stond de oude man mij met een spottend lachje aan te kijken.

Onderweg vertelde ze dat haar opa al twee keer eerder op pantof-